

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **A. O.**, zast. JUDr. Milanem Bedrošem, advokátem, se sídlem Brno, Pekárenská 330/12, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, odbor sociálních věcí a zdravotnictví, se sídlem Brno, Žerotínovo náměstí 3/5, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2004, č. j. 22 Cad 46/2003 – 20,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2004, č. j. 22 Cad 46/2003 – 20 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II.** Zástupci stěžovatele JUDr. Milanu Bedrošovi, advokátu, se sídlem Brno, Pekárenská 330/12, **se přiznává** odměna ve výši 774 Kč a bude mu vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Magistrátu města Brna ze dne 30. 1. 2003 č. j. 19571/2/BMB-1/6 byla stěžovateli odňata dávka státní sociální podpory, a to příspěvek na bydlení od 1. 1. 2003 s odůvodněním, že nárok na dávku k tomuto dni zanikl. V odůvodnění rozhodnutí je uvedeno, že průměrný měsíční příjem za 4. čtvrtletí činil 8958,33 Kč. Životní minimum činilo 4100 Kč a součin částky 4100 Kč a zákonného koeficientu 1,60 činil 6560 Kč, kterážto částka je nižší než průměrný měsíční příjem žadatele, tj. 8958,33 Kč. Z těchto skutečností bylo dovozováno, že nárok na dávku ke dni 1. 1. 2003 žalobci zanikl.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 3. 2003 č. j. JMK 5590/2003 OSVZ-Sm. V odůvodnění rozhodnutí je uvedeno, že podle ust. § 24 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění

pozdějších předpisů (dále též jen „zákon“) nárok na příspěvek na bydlení má vlastník nebo nájemce bytu, který je v bytě hlášen k trvalému pobytu, jestliže rozhodný příjem v rodině je nižší než částka součinu životního minima rodiny a koeficientu 1,60. Rozhodným obdobím, ze kterého se zjišťuje rozhodný příjem je u příspěvku na bydlení období kalendářního čtvrtletí předcházejícího kalendářnímu čtvrtletí, na které se nárok na tuto dávku uplatňuje (§ 6 zákona). Příspěvek na bydlení se přiznává na období od 1. 7. do 30. 6. následujícího kalendářního roku nebo v rámci tohoto období na dobu kratší, jsou-li splněny podmínky nároku na tuto dávku jen po kratší dobu, přičemž pro každé kalendářní čtvrtletí je nutné prokázat výši rozhodných příjmů. Ust. § 5 cit. zákona taxativně vymezuje okruh započitatelných příjmů pro účely státní sociální podpory. Mezi tyto příjmy patří i dávky důchodového pojištění a do rozhodného příjmu se započítávají, je-li rozhodným obdobím kalendářní čtvrtletí, v tom kalendářním čtvrtletí, kdy byly vyplaceny. Žalovaný dále uvedl, že žalobci započítal do rozhodného příjmu za 4. čtvrtletí 2002 dávky důchodového pojištění ve výši 26 875 Kč na základě písemného potvrzení České správy sociální zabezpečení vydaného dne 22. 1. 2003. Z důvodu objektivního posouzení odvolání pak opětovně požádal Českou správu sociálního zabezpečení o další vyjádření. Dne 12. 3. 2003 ČSSZ písemně potvrdila, že žalobce v tomto období obdržel celkem částku 26 875 Kč (v měsíci říjnu 2002 6665 Kč, v listopadu 2002 ve výši 6655 Kč, v prosinci 2002 také ve výši 6665 Kč a dne 19. 12. 2002 bylo poukázáno 6880 Kč, což je výplata uvedené dávky za leden 2003. Žalovaný dále poukázal na ust. § 65 odst. 1 zákona podle něhož nemá krajský úřad právo přezkoumávat správnost a úplnost podkladů předložených jinými státními orgány. Žalovaný poté konstatoval, že postup Magistrátu města Brna byl správný, a proto rozhodnutím výše uvedeným odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, v níž především namítal, že částka, která mu byla vyplacena Českou správou sociálního zabezpečení, neodpovídala výši 26 875 Kč. Dovolával se toho, že celkový příjem za 4. čtvrtletí roku 2002 činila pouze 18 621 Kč. Namítal, že platby důchodového pojištění byly nižší z důvodu neoprávněné exekuce na tyto dávky a částku na leden 2003 obdržel až 4. 1. 2003. Dovožoval, že výpočet je proveden nesprávně a že mu dávka příspěvku na bydlení měla být ponechána.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 29. 4. 2004 č. j. 22 Cad 46/2003 – 20 žalobu zamítl a rozhodl, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení. Ve svém rozhodnutí se ztotožnil s názorem žalovaného a do výše příjmů rozhodných pro nárok na dávku započítal za období říjen 2002 až prosinec 2002 částku vyplacenou z důchodového pojištění v celkové výši 26 875 Kč (říjen 2002 – 6665 Kč, listopad 2002 – 6665 Kč, prosinec 2002 – 6665 Kč a leden 2003 6880 Kč – vyplacený poukázkou ze dne 19. 12. 2002). Dospěl pak k závěru, že částka 6660 Kč (4100 x 1,6) je nižší než průměrný měsíční příjem žalobce za období říjen až prosinec 2002, který činil 8958,33 Kč, a tudíž nárok na dávku (příspěvek na bydlení) ode dne 1. 1. 2003 zanikl.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále též jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost, v níž namítl, že částka 26 875 Kč mu vyplacena nebyla a dovolával se toho, že mu nárok na dávku (příspěvek na bydlení) nezanikl. Současně požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů.

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 22. 7. 2004 č. j. 22 Cad 46/2003 – 31 žádost stěžovatele o ustanovení zástupce z řad advokátů zamítl. Ke kasační stížnosti stěžovatele bylo toto usnesení zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2005 č. j. 4 Ads 50/2004 – 51 a věc byla tomuto soudu vrácena k dalšímu řízení. Krajský soud

v Brně poté usnesením ze dne 19. 5. 2005 č. j. 22 Cad 46/2003 – 56 ustanovil stěžovateli zástupce pro řízení o kasační stížnosti, a to advokáta JUDr. Milana Bedroše, se sídlem Brno, Pekárenská 330/12.

K doplnění kasační stížnosti prostřednictvím zástupce stěžovatele stěžovatel uvedl, že kasační stížnost podává z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Namítal, že soud pochybil a nesprávně posoudil právní otázku tak, že nevzal v úvahu skutečně vyplacené finanční prostředky Českou správou sociálního zabezpečení, a to v měsíci říjen, listopad a prosinec 2002. Vyslovil názor, že v říjnu 2002 mu bylo vyplaceno 6665 Kč. K tomu uvedl, že nemá k dispozici doklad o vyplacení této částky a z tohoto důvodu bude vycházet z částky tak, jak je uváděna žalovaným, i když má za to, že jemu vyplacená částka byla nižší. Rovněž v listopadu 2002 ze stejných důvodů vycházel z toho, že mu byla vyplacena částka 6665 Kč. Pokud jde o prosinec 2002 vyslovil názor, že mu byla vyplacena pouze částka 5291 Kč s tím, že má k dispozici doklad o vyplacení této částky, a to poštovní poukázkou, který byla vyplacena dne 28. 11. 2002. Stěžovatel tedy vycházel z toho, že mu ve 4. čtvrtletí bylo vyplaceno pouze 18 621 Kč, což v průměru činí 6207 Kč a jednoznačně nepřevyšuje zákonem stanovenou částku ve výši 6560 Kč a zakládá tedy nárok na dávku – příspěvku na bydlení.

Stěžovatel vyslovil dále názor, že do rozhodného kalendářního čtvrtletí není možné započítat částku 6880 Kč, což je výplata dávky za leden 2003, která mu byla poukázána dne 19. 12. 2002, ovšem tento den mu nebyla vyplacena. Opakovaně tvrdil, že předmětná částka mu byla vyplacena až dne 4. 1. 2003. V této souvislosti poukázal na ust. § 535 a násl. občanského zákoníku, podle něhož je poukázka trojstranný vztah mezi poukazníkem (žalobce), poukázaným (Česká pošta, a. s.) a poukazatelem (Česká správa sociálního zabezpečení). Poukázka opravňuje poukazníka k vybrání plnění od poukázaného. Vzniká tím tedy oprávnění k výběru a povinnost poukázaného vyplatit. Poukázku samotnou (resp. poukázání) tedy nelze samu o sobě chápat jako řádné splnění závazku do okamžiku, než byla vyplacena. Navíc adresát těchto dávek ve formuláři souhlasí s výplatou formou poukázky (která předpokládá jak poukázání, tak vyplacení), nikoliv již poukázáním (což samo o sobě nezahrnuje předání hotovosti, o které koneckonců v sociálních dávkách jde). Stěžovatel dále uvedl, že bude-li se vycházet ze zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách, pak v ust. § 2 – vymezení základních pojmů – je stanoveno, že [písm. b)] poštovním poukazem je poštovní služba, jejímž účelem je dodání poukázané peněžní částky, pak i toto ustanovení dokládá jeho názor, že výše uvedenou částku za měsíc leden 2003 není možno započítávat do daného rozhodného kalendářního čtvrtletí. Navrhoval tedy, aby Nejvyšší správní soud v Brně zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Ke kasační stížnosti byla přiložena xerokopie poštovní poukázky, z níž je patrné, že byla vydána 28. 11. 2002, odesílatelem je Česká správa sociálního zabezpečení a částka činí 5291 Kč. Pro adresáta je uvedeno, že jde o doplatek na důchodu od 4. 12. 2002 do 3. 1. 2003.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 20. 10. 2004 uvedl, že ke skutečnostem uvedeným v doplnění kasační stížnosti uvádí tolik, že dávky důchodového pojištění byly započteny podle potvrzení vydaného Českou správou sociálního zabezpečení s tím, že z předloženého potvrzení bylo zjištěno, že důchod za leden 2003 byl vyplacen v prosinci 2002. Tuto skutečnost měl žalovaný za prokázanou, a to v souladu s ust. § 65 odst. 1 zákona, který stanoví, že orgán státní sociální podpory není oprávněn přezkoumávat

správnost a úplnost podkladů předložených jinými státními orgány. Žalobcem uváděné nižší skutečně vyplacené částky dávky důchodového pojištění z důvodu prováděné exekuce, nelze ze strany orgánu státní sociální podpory zohlednit s poukazem na ust. 5 odst. 2 uvedeného zákona, podle něhož se každý příjem započítává do rozhodného příjmu do posouzení nároku na dávku státní sociální podpory samostatně a nelze jej snížit o ztrátu z jiného druhu příjmu ani o ztrátu ze stejného druhu příjmu, k níž došlo za jiné období než za období, za něž se rozhodný příjem zjišťuje. Podle názoru žalovaného je tento jako orgán veřejné správy vázán obecně závaznými právními předpisy a může činit pouze to, co mu tyto předpisy ukládají. Z uvedeného vyplývá, že postupoval v souladu se zákonem, když vzal potvrzení ČSSZ za dostatečný podklad pro zjištění výše rozhodného příjmu žalobce IV. kalendářním čtvrtletím 2002 a rovněž tak i při nezohlednění probíhající exekuce na dávce důchodového pojištění.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hledisek uvedených v ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody uvedenými v kasační stížnosti. Postupoval přitom i podle ust. § 109 odst. 3, podle něhož je sice vázán důvody kasační stížnosti, to však neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c)] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d)], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

Z obsahu kasační stížnosti plyne, že ji stěžovatel podal z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nejvyšší správní soud po přezkoumání věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, byť částečně i z jiných důvodů, než tvrdil stěžovatel.

Předmětem přezkumného soudního řízení bylo rozhodnutí správních orgánů o odnětí dávky státní sociální podpory, a to příspěvku na bydlení od 1. 1. 2003. Nárok na tuto dávku podle ust. § 24 odst. 1 věty první zákona vzniká, jestliže rozhodný příjem v rodině je nižší než částka součinu životního minima rodiny a koeficientu 1,6. V dané věci není sporu o tom, že tato posledně uvedená částka činí 6560 Kč (4100 x 1,60).

Od počátku řízení je však sporná částka tvořící rozhodný příjem stěžovatele za rozhodné období, a to za situace, kdy není sporu o tom, že rozhodným obdobím je období října 2002 až prosince 2002, což ostatně zákon č. 117/1995 Sb. stanoví v § 6 písm. b) –období kalendářního čtvrtletí předcházejícího kalendářní čtvrtletí, za které se nárok na výplatu dávky prokazuje, popř. nárok na dávku uplatňuje.

Z obsahu spisu a z ostatních důkazů je pak dále zřejmé i to, že stěžovatelův prokazovaný příjem jsou pouze dávky důchodového pojištění vyplácené Českou správou sociálního zabezpečení a to v souladu s ust. § 5 písm. a) zákona č. 582/1991 Sb. v platném znění, podle něhož ČSSZ jednak rozhoduje o dávkách důchodového pojištění a jednak zařizuje výplatu těchto dávek.

Od počátku správního řízení je předmětem sporu otázka, kolik činil rozhodný příjem stěžovatele v období od října do prosince 2002, konkrétně, kolik bylo vyplaceno stěžovateli na dávce důchodového pojištění Českou správou sociálního zabezpečení, neboť podle § 5 odst. 1 písm. c) a odst. 4 písm. g), jde-li o dávky důchodového pojištění, započítávají se v tom kalendářním čtvrtletí, v němž byly vyplaceny.

Z obsahu správního spisu plyne, že Česká správa sociálního zabezpečení v potvrzení ze dne 27. 1. 2003 Magistrátu města Brna sdělila, že potvrzuje, že stěžovatel obdržel na dávkách důchodového zabezpečení za období říjen až prosinec 2002 částku 26 875 Kč. Ze sdělení téhož orgánu ze dne 6. 3. 2003 plyne, že stěžovatel obdržel na dávkách důchodového zabezpečení za období říjen až prosinec 2002 částku 26 875 Kč s tím, že v říjnu 2002 obdržel 6665 Kč, v listopadu 2002 částku 6665 Kč, v prosinci 2002 částku 6665 Kč a v lednu 2003 – 6880 Kč poukazem ze dne 19. 12. 2002. Již takto formulované vyjádření není zcela přesné, neboť po ČSSZ mělo být požadováno a také tak měla odpovědět, jaká částka byla stěžovateli vyplacena za rozhodné období.

Jak vyplývá z napadených rozhodnutí správního orgánu vycházel jak správní orgán tak i žalovaný při posuzování nároku na dávku státní sociální podpory z toho, že stěžovateli byla vyplacena částka 26 875 Kč v rozhodném období s tím, že podle § 65 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb. krajský úřad a okresní úřad, který o dávce rozhoduje nebo jí vyplácí, nemá právo přezkoumat správnost a úplnost podkladů, které jsou předkládány státními orgány.

Stěžovatel však výši uvedených dávek zpochybňuje, a to jak výši dávek v jednotlivých kalendářních měsících, a také se dovolává toho, že částka 6880 Kč mu byla vyplacena až dne 4. 1. 2003, tedy nikoliv v rozhodném období.

Byť se krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku námitkami stěžovatele v tomto směru vůbec nezabýval, je třeba uvést, že již ze žaloby je zřejmé, že stěžovatel tvrdí, že v měsíci říjnu, listopadu a prosinci 2002 mu bylo vyplaceno na jednotlivých částkách pouze 5291 Kč, a to zřejmě z důvodu neoprávněné exekuce (stěžovatelova žaloba totiž není zcela srozumitelná), o které nezákonně rozhodla přestupková komise s tím, že toto je „v jednání u Městského soudu v Brně“ pod sp. zn. 3 Nc 154/2002 a 6 Nc 109/2002. V doplnění kasační stížnosti pak stěžovatel uváděl, že za měsíc říjen a listopad 2002 bude vycházet z toho, že mu byla vždy vyplacena částka 6665 Kč, neboť nemá doklad (i když si myslí, že částka byla nižší) a pro měsíc prosinec 2002 vychází z částky 5291 Kč s tím, že předkládá xerokopii poštovní poukázky, podle níž dne 28. 11. 2002 vyplaceno 5291 Kč.

Nejvyšší správní soud v posuzované věci především uvádí, že i pro řízení o dávkách státní sociální podpory platí, že se postupuje podle obecných předpisů o správním řízení, pokud se v tomto zákoně (zákon č. 117/1995 Sb.) nestanoví jinak.

Podle ust. § 3 odst. 4 správního řádu musí rozhodnutí správních orgánů vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Řízení je třeba vést tak, aby posilovalo důvěru občanů ve správnost rozhodování, aby přijatá rozhodnutí byla přesvědčivá a vedla občany a organizace k dobrovolnému plnění jejich povinností. Podle ust. § 32 odst. 1 správního řádu je správní orgán povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a zatím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Přitom není vázán jen návrhy účastníků řízení.

Nejvyšší správní soud má za to, že v dané věci tímto způsobem správní orgány nepostupovaly. Především je nutno konstatovat, že jak správní orgány, tak následně i soud, vycházely při posuzování podmínky dosaženého rozhodného příjmu stěžovatele z potvrzení ČSSZ, která jsou nepřezkoumatelná. Časově první potvrzení je ze dne 22. 1. 2003, z něhož lze vyčíst pouze to, že v období od října do prosince 2002 bylo stěžovateli vyplaceno 26 875 Kč. Ve druhém potvrzení ze dne 6. 3. 2003 ČSSZ tvrdí, že stěžovateli bylo vyplaceno

v říjnu 2002 6665 Kč, totéž v listopadu a v prosinci, přičemž za vyplacenou částku považuje i částku za leden 2003 6880 Kč, která byla poukázána dne 19. 12. 2002. Aniž by se Nejvyšší správní soud v tomto stádiu řízení hodlal zabývat tím, kdy se považuje dávka za vyplacenou, konstatuje, že na první pohled z potvrzení ze dne 6. 3. 2003 je patrné, že ve 4. čtvrtletí roku 2002, což je rozhodné období pro posuzování nároku na dávku, byly stěžovateli vykázány za vyplacené čtyři dávky důchodového pojištění. Tato skutečnost zůstala správními orgány i soudem prakticky bez povšimnutí, ačkoliv podle § 116 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. se dávky důchodového pojištění vyplácejí dopředu v pravidelných měsíčních lhůtách určených plátcem dávky, nestanoví-li se dále jinak. Pokud tedy vycházely správní orgány a následně i krajský soud z toho, že za vyplacenou považovaly i dávku na leden 2003, která byla poukázána dne 19. 12. 2002, pak se naskytá otázka, jak to bylo s dávkou za říjen 2002, protože by podle logiky věci měla být poukázána již v září 2002 a při stejném principu započítávání dávek důchodového pojištění již jejich poukázáním, by měla být tedy započtena do rozhodného období předcházejícího, tj. do 3. čtvrtletí roku 2002. V každém případě skutečnost, že za rozhodné období 4. čtvrtletí roku 2002, tedy ta období říjen až prosinec 2002 byly posouzeny jako vyplacené čtyři dávky důchodové pojištění, vyvolává výrazné pochybnosti o správnosti postupu správních orgánů i soudu, avšak především pochybnosti o správnosti a objektivitě potvrzení vydaného ČSSZ.

Nejvyšší správní soud přitom nesouhlasí s názorem správních orgánů o tom, že ust. § 65 zákona č. 117/1995 Sb. jim brání přezkoumat správnost a úplnost podkladů předložených státními orgány, v tomto případě ČSSZ. Takové pojetí tohoto ustanovení by prakticky znemožňovalo vést řízení podle správního řádu, neboť v jeho ustanoveních je naopak kladen důraz na úplnost skutkových zjištění a povinnost opatřit si potřebné podklady pro rozhodnutí.

Pro správnost těchto úvah Nejvyššího správního soudu svědčí i systematické zařazení ust. § 65 v zákoně č. 117/1995 Sb. Toto ustanovení je zařazeno v dílu třetím hlavy druhé tohoto zákona označeném jako „kontrolní činnost“. V rámci této kontrolní činnosti může být právnické nebo fyzické osobě uložena pokuta za porušení povinností uvedených v § 63 zákona (§ 65 odst. 4, 5 a 6 zákona č. 117/1995 Sb. jeho znění k 1. 1. 2003). Skutečnost, že ust. § 65 odst. 1 věty druhé uvádí, že právo přezkoumat správnost a úplnost podkladů podle věty první se nevztahuje na podklady předložené jinými státními orgány, pak ve svých důsledcích znamená, že krajské úřady a obecní úřady s rozšířenou působností nemohou uložit pokutu za porušení povinností uvedených v § 63 státním orgánům, jak ostatně vyplývá z dalších odstavců ust. § 65. Z tohoto důvodu jejich kontrolní činnost nezahrnuje kontrolu podkladů předložených státními orgány.

Naopak organizace a řízení ve věcech státní sociální podpory je upravena v jiné hlavě tohoto zákona, a to v hlavě třetí dílu prvním, v jehož rámci je zařazeno i ust. § 73, podle něhož se v řízení podle tohoto zákona postupuje podle obecných předpisů o správním řízení, pokud se v tomto zákoně nestanoví jinak. Protože v hlavě třetí dílu prvním není žádné ustanovení o způsobu zjišťování skutkového stavu věci, je třeba vycházet z příslušných ustanovení správního řádu. Není totiž důvodu, aby v řízení o nárocích na dávky státní sociální podpory byla stanovena nějaká jiná zásada při zjišťování skutkového stavu a úplnosti a objektivnosti podkladů, než je v ostatních řízeních, v nichž se postupuje podle správního řádu. Se zřetelem k tomu, že tyto dávky žádají občané z relativně nízkými příjmy, mělo by naopak úsilí správních orgánů směřovat ke zjišťování objektivního skutkového základu.

Tvrdí-li tedy stěžovatel od počátku řízení, že dávky mu byly vyplaceny v nižší částce než ČSSZ uvedla, k čemuž ostatně doložil o poštovní poukázku o výplatě ze dne 28. 11. 2002, a dále, že částka 6880 Kč mu byla „vyplacena“ až 4. 1. 2003, měly správní orgány žádat od ČSSZ další přesné vyjádření, v němž by mělo být uvedeno, jaké částky a kdy byly stěžovateli vyplaceny (konkrétní data výplaty), příp. ke kterému datu byly poukázány, zda byly vyplaceny v plné výši, nebo ve výši nižší v důsledku exekuce, o níž se zatím stěžovatel zmiňuje pouze v žalobě, ale objektivní důkaz o této případné exekuci ve spise není. Pokud tak správní orgány neučinily, postupovaly v rozporu s ust. § 3 odst. 3 a 4 a § 32 odst. 1 správního řádu, což je v daném případě nutno považovat za podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít (zřejmě i mělo) za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Teprve totiž na základě vyčerpávajícího vyjádření ČSSZ o datu a výši výplaty dávek důchodového pojištění se může správní orgán udělat objektivní úsudek o tom, které dávky byly vyplaceny v období od října 2002 do prosince 2002 a které nikoliv.

Z výše uvedených důvodů měl tedy krajský soud napadená rozhodnutí zrušit a to z důvodů uvedených v ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Neučinil-li tak, trpí jeho řízení jinou vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, k níž musí Nejvyšší správní soud přihlédnout se zřetelem k ust. § 109 odst. 3 věty za středníkem, a to i v situaci, kdy by nebyla namítána. V této souvislosti ostatně Nejvyšší správní soud dále podotýká, že ani správní orgány, ani soud se nevypořádaly s námitkami stěžovatele. Za takové vypořádání totiž nelze považovat argumentaci správních orgánů s odkazem na § 65 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb., neboť uvedené ustanovení nelze pro řízení o dávkách podle zákona o státní sociální podpoře použít, jak bylo naznačeno shora.

Se zřetelem k výše uvedenému dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost byla důvodná, byť částečně z jiných důvodů, než byly namítány, a proto napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil k tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto zrušujícím rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). V novém rozhodnutí o věci rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Odměna zástupce stěžovatele JUDr. Milanu Bedrošovi, advokátu, byla stanovena v celkové částce 774 Kč, a to za dva úkony právní služby po 250 Kč (příprava a převzetí zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b) a doplnění kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve spojení s ust. § 9 odst. 2 téže vyhlášky) a dále náhrada hotových výdajů za dva úkony ve výši celkem 150 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.), celkem tedy 650 Kč. Vzhledem k tomu, že ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle tohoto zákona činí 124 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznávají náhrady nákladů v celkové výši 774 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. července 2006

č. j. 4 Ads 103/2005 - 91

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu